

ARHITEKTONSKA
ENCIKLOPEDIJA
BEOGRADA
XIX I XX VEKA

ARHITEKTI

Slobodan
Giša
Bogunović

BEOGRADSKA KNJIGA

MUSIĆ, MUSTAFA
(1949, Beograd)

Diplomirao na Arhitektonskom fakultetu u Beogradu 1975. godine. Pet godina kasnije sa arhitektima Dejanom Ećimovićem i Marjanom Čehovinom osniva uticajnu grupu „MEČ”, a 1981, kao stipendista domaćeg fonda, boravi u Engleskoj. Deluje kao samostalni projektant i rukovodilac projektantskog ateljea „Zenit inženjering”. Dobitnik je Godišnje nagrade ULUPUDS-a za arhitekturu (sa grupom „MEČ”, 1983), nagrade XXIV Oktobarskog salona arhitekture, nagrade „Aleksandar Šaletić” i nagrade dnevnog lista „Borba” (obe za 1997), nagrade 23. Salona arhitekture (2001), i drugih priznanja.

Bavi se arhitektonskim i urbanističkim projektovanjem, kao i unutrašnjom arhitekturom. Prilikom da u potpunosti opredmeti svoju arhitektonsku poetiku dobija tek projektom nevelike zgrade teniskog kluba „Vračar” u Južnom bulevaru (1997, nagrada „Borbe”). Dokazujući da autentičan izraz ne podrazumeva grandiozne neimarske zadatke, krupne gabarite, skupocene i dugovečne materijale, te da se može uspešno iskazati i malom graditeljskom efemerom pod jednostavnim rešetkastim drvenim lukom – ostvaruje delo besprekornog vizuelnog identiteta, upečatljivo i ambivalentno po izgrađenom, dijaloškom odnosu spoljašnjeg i unutrašnjeg prostora. Sposobnost rešavanja „prestabilizovane dishar-

Čolak Antina ulica broj 10

monije", kakva je toga puta bila nepovoljnost građenja na uzanoj i izduženoj parceli u padu, pokazuje i senjačkom vilom u Čolak Antinoj ulici broj 10 (sa Elom Nešić i Romanom Verhovskim, 1997–2000), reafirmišući, pri tom, još uvek upotrebljive performanse i vitalne stilske aspekte međuratne beogradske Moderne /V. MODERNA ARHITEKTURA^{III}/.

U Beogradu je, između ostalog, projektovao i izveo univerzalni kiosk za grad Beograd (sa S. Todorovićem, 1976), enterijer prodavnice obuće „Petar Velebit” u *Ulici kneza Mihaila*^I (1977), ambijent „Forum” u Kneza Mihaila (sa grupom „MEČ”, 1982), adaptaciju i enterijer Doma kulture „Vuk Karadžić” (sa M. Čuturilo, 1983), poslovnicu „Vetproma” (1983), enterijer restorana „Kortina II” (sa S. Žutićem, 1986), projekat rekonstrukcije i adaptacije enterijera Studentskog kulturnog centra (sa S. Maldinijem, 1986) i *Kapetan Mišinog zdanja*^I, enterijer noćnog kluba XL u Sarajevskoj ulici broj 26 (1995–96) i dr.

Musić, Mustafa, (sa Dejanom Ećimovićem i Marjanom Čehovinom) *Manifestacioni program Grupe MEČ*, u: *Katalog Sedmog Salona arhitekture*, Beograd 1981; *Pariz se (ne) ogleda u vodi Venecije*, „Moment”, br. 1, Beograd 1984, i dr.

NAČIĆ, JELISAVETA

(1878, Beograd – 1955, Dubrovnik)

Na tek otvorenom Arhitektonskom odseku Tehničke škole u Beogradu diplomira u najkraćem roku. Zvanično, 1900. godine stiče diplomu kao jedan od prvih arhitekata školovanih u Beogradu; nezvanično, postaje prva žena arhitekta u Srbiji. Po završetku školovanja, prinuđena je da se dokazuje kao crtač – tehnički pripravnik u Ministarstvu građevina. Ipak, po položenom državnom ispitu, bez presedana u praksi zapošljavanja u državnoj službi koju su po zakonu mogla dobiti samo lica koja su odslužila vojni rok, postaje arhitekt, ujedno i jedina žena Inženjersko-arhitektonskog odseka Beogradske opštine.¹ Već naredne, 1903. godine, učestvuje u arhitektonskom nadmetanju za rešenje nove crkve u Topoli, i u izuzetno jakoj konkurenciji, iza arhitekata *Nikole Nestorovića*^{II} i *Vladimira Popovića*^{II}, osvaja treću nagradu.² Posle ovog početnog uspeha i rada na urbanističkom ure-

1. O. Nožinić, *Jelisaveta Načić – prva žena arhitekta u Srbiji*, ZLUMS, br. 19, Novi Sad, 1983, str. 276, nota 10.
2. D. Đurić-Zamolo, *Prilog poznavanju života i rada arhitekta Jelisavete Načić*, GGB, knj. XXXVI, Beograd 1989, str. 152.